

קבג:

עין משפט
גרי מצוה

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

טסורת הש"ס

(א) [לעיל כה, ט] (ב) [שם כ, טז, א] (ג) [לעיל עג, ד] (ד) [תוספתא ספ"ח, ט] (ה) [שם טז, ט] (ו) [שם טז, ט] (ז) [שם טז, ט] (ח) [שם טז, ט] (ט) [שם טז, ט]

גהרות הב"ח

(א) גמ' כי ממעט ליה מחמשה מיא: (ב) תוס' ד"ה לא שני וכו' נראה דלר' יוחנן וכו': (ג) באר שטור וכו' דל' עטר וכו': (ד) באר דקאמר רבי: (ה) ד"ה למא וכו' דמפשיט בהמה היה רובא שתהיה טלע מופשטת וכו':

לעני רש"י

מלש"ת ר"א, ט"ח.

מוסר רש"י

בהמים זריזים הן, שטלס היו בני מרה ומרדים (שם ב, ט): א"י: נקלן כן נכל, דכתיב טהר ודכתיב (ג) יורד מספיק לעקב (שם ק"ד): א"י: דכיון שזמנא לעבודה כחוט שמיםו הלכות קודש ועוונות קט, טרפה ששחטה מטמאה במקדש, לא מדרגת (ע"ד ג'ג), לא שנו, לעיל טמאה שחטה כהן קודש ועוונות שנקרע רובא טהורא, אלא שלא שייך בה, נחמו מיעוט, כדי מעשרות אבל שייך כדי מעשרות חבור, ועדין הוא בטומאה (ובחיים כד),

עולת העוף רכבי אלעזר כרבי שמעון. דלמך (בהשומט) כפי"ק (לעיל דף כה). רוב שניס דוקא וחסור למנוק כל השנים דגמר מחמתא דכתיב ביה לא יבדיל היכי (א) שרינן הכי לייגור דילמא לא אחי למיעבד רובא: בטומאה דרבנן. כעומא דרבנן. דרבנן כגון הך יאדגני שמה עשר דכ"ז (שם ט"ז): הכא רלשו ורובו במים שאובים ובהמה זו קדשים היא ואם נגע בה טמאה מדרבנן הלכך לא מחמתין בה כולי האי: סינא עמא כטורה טהור כטמאה עומאה דאורייתא. דהא מתנין בין בטמאה בין בטהורה קמי' ג'תנא טהורה לענין הכנסת טומאה לקבלה מן המפשיט ותנא טמאה לענין הולאת טומאה שחמא לא אחי שחמא ולא הכי הרלשו ו'היגע בכדי אחיה ולטכר את השני המפשיט מכדי אחיה וליך ולא נגע בצבא והכא לייגור דהא כל בהמה טמאה נבלה היא אפי' שחטה ועומאה דאורייתא: כטרפה. האי טמאה דמתני' לכו בהמה טמאה אללא בהמה טהורה טרפה ושחטה והיא מטמאהו אס ונגע בה דמפרש ואולי: מטמאה במקדשין. כלומר אס של מוקדשין היא: שרז'ס אין ווחין להפשיט: כולו. חבור וכליו וימך מכדי אחיה (ה) היגע כמפשיט טמא. מדנקט שרז'ס טמא משום דקשים להפשיט אכל גמל לא ואפי' טמאהו דאורייתא היא שיעור הפשטה בכדי אחיה ולא גזרינן ו'משום פחות מכדי אחיה וקשיא לרז' נחמן דגור דילמא לא אחי למיעבד שיעורא: לא סינא הא כנמל. ביותר מכדי אחיה לענין חבור אללא הך דיקא דייקינן למעטו גמל אעור האזר הוא דייקינן והכי קאמר שרז'ס הוא דעד שפשיט את טלו אכל גמל שפשיט עד האזר אינו חבור ובמפשיט לחמת ובמרגיל קאי ולעולם לשטיף קף ביותר מכדי אחיה טמא דגזרינן בבהמה טמאה ואלו ועומאה דאורייתא: ור' יוחנן בן נורי היא. דלמך כמתני' אינו חבור והכא ליעל למייגור מידי דילמא לא אחי למיעבד עד הנזאר דהיכרא טובא איכא אכל בין פלגא לרובא לא מוכחא מילתא ו'וכן בין כדי אחיה לפחות מכדי אחיה: מעפורס. סודר. ויתמפש כאלר דכתיב (א) גני מיכה (מל"ט) ח מתרגמינן ואישתני שבמפשיטות: שייך. כההוא מיעוט של נקיע כדי מעפורת חשוב הוא להיות חבור: לא שנו. דכי לא שייך הוי מילוק: אלא טליס. דכיון שנקרע בטל שמה דאפי' חזר ומפרה אינה חוזרת לקדמותה: אכל עור. שנטמא וסדקו ושייר מקל'ת טליס. חוק הוא ע"י אוחו מקל'ת וכשחזר ומופרי הרי הוא כמתלה הלכך לא בטל שמו מעליו: שנקן כו אימול. שהחמיל לנטלו טהור ואפי' שעדיין יש בגדול חמשה על חמשה טפחים שהן שיעור למדרס עור דלמרינן כסוכה (דף ט"ז) הכגד שלשה על שלשה השק ד' על ד' העור ה' על ה': עד שימעיטנו. דלא דמי לטליס דההס קודם קריעה היה שמה טליס ועומדמ להסתכות ונקריעהה בטל שמה הלכך קף על גב דשריירי בני קבולו טומאה טהור מטומאה ראשונה אכל הכא כל שעה שס עור עליו הלכך עד שינטלנו מכשיעור: כי מיעטו מיחא טהור. ואפי' שלא קרקו כולו אללא נחמד מרלשו: דקא לרי לוס להדיא. סודקו לארכו אז לרחו. כרי לזון סדק כמו כרייא דחיי' כפקמיס (דף טז). וכמו גיליא חריסא דמלרי זיקו כנס' ע"ז (דף טז): דרך סביכותיו. דמו לא חלים שפיר: חלים. מחובר ועומד הוא לנשר: ראשון ראשון. הרפושט עשה נפול הוי כנפרש לגמרי דהא אין כסופו לחזור לנשר עור: הא חלים וקאי. דהא לא הפשטו וקאמר דלוי חבור והנוגע בעור כנגד האזר אינו טמא: אל אביי. ואלדמוחבת מדרבי יוחנן בן נורי סייעיה מדרבנן: אלא אומר אביי. אי סכירא לן דחלים דכולי עלמא הוי חבור והכא טמאה משום דלא חלים והוא שעשו ליתק מאליו ו'נשומר העשו לנתק קא מיפליגו מר סבר אפי' לא צביל תורת שומר מיניה כל זמן שלא ניתק: סנור. מחמתו עשו כלי (א) כקדרה ומתלטל וכשנא לקונו מעמידו אלרן ומדביק טיט סביבו ומעבדו וקרי ליה טפילה שמתפלה ומחברה לו פלשטריא נלע"ו: חולקו שלשה. לכלי עממו מנפסיס דאי טליס בגדול טמא דליכא רובא: וגורר אס העפילה. שדיבך עליו שגס היא מחברתו ואפי' שעדיין הוא עומד טהור: עד

עולת העוף רכבי אלעזר כרבי שמעון ור"א ומאי קושיא שאני הכס דגזירת הכתוב הוא שלא להבדיל וי"ל דמשמע דלא מתיך אללא רוב קמולמס ולהכי פריך לנגזור וי"ל לאזכורי רוב הנראה לעינים: אבל שיר בה כרי מעפורת א"א. כפרק דס טמאת (ובחיים דף טז): אמרינן אפילו שייך בה כדי מעפורת אינו טמא אללא מדרבנן: לא שנו אפי' טמאה אפי' עור חלים ור' יוחנן אפי' אפי' עור נמי אפי' חלים. נראה (ט) דר' יוחנן לא סגי בעור כדי מעפורת כמו בעליה אללא כל אחד למאי דחשיב לגבי דידיה סגי ולריך בעור ה' על ה' והשמה פריך שפיר כסמון כי אמעט ליה מה' טפחים טהור (ט) דלוי בעור נמי סגי לרבי יוחנן כדי מעפורת לא ימיישב כסמון דלוי כדי מעפורת פחות מה' כמו שמשמע בליכא דלמרי תקשה ליה לר' יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה מה' ולא הוא יותר מה' כשיס בו נמי ה' אמאי טמא הא אין בו כדי מעפורת ומיחוי לר' לישב דלהי לישנא סגי לר' יוחנן בעור נחשיבות מעפורת שהוא פחות מה' דמשמע לקמן והא דקאמר (ז) וכי ממעט ליה מה' טהור אפי' שס בו כדי מעפורת כגון דקא צבי ליה למשכ זכ כדלמך לקמן לרי' אכל לליכא דלמרי לרבי יוחנן ודלוי צבי ה': (לעיל)

דלמא לא אחי למיעבד רוב שנים א"ל רב יוסף דקא אמרת גזירה שמא יאמרו מבילה בת יומא עולה קרעה מוכיה עליה ודקא אמרת עולת העוף לר' אלעזר בר' שמעון לייגור כ'כהנים זריזים הן תא שמע המפשיט בבהמה ובחיה בטמאה ובטהורה ברקה ובגסה לשטיח כדי אחיה הא יתר מכדי אחיה טהור אמאי לייגור דילמא לא אחי למיעבד אלא כדי אחיה וקא נגע בטומאה וקא מטהרינן ליה אי בטומאה דאורייתא הכי נמי הכא במאי עסקינן בטומאה דרבנן תינח טמא בטהורה טהור בטמאה טומאה דאורייתא היא בטרפה טרפה בת ממויי היא אין כדאבוה דשמואל כ'דאמר אבוה דשמואל טרפה ששחטה מטמאה במוקדשין ת"ש ר' רבי דוסתאי בן יהודה משום ר"ש אומר המפשיט בשרצים חבור עד שיפשיט את כולו הא בגמל אינו חבור לא תימא הא בגמל אינו חבור אלא אימא עור שעל הצואר אינו חבור ור' יוחנן בן נורי היא אמר רב הונא משום ר"ש בר' יוסי היא שנו אלא שלא שייך בה כדי מעפורת אבל שייך בה כדי מעפורת חבור אמר ריש לקיש לא שנו אלא טלית אבל עור חלים ורבי יוחנן אמר אפי' עור נמי לא חלים איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש עור טמא מדרס חיישב עליו לרצועות וסנדלים כיון שנתן בו אימול טהור דברי רבי יהודה וחכ"א כעד שימעיטנו מחמשה טפחים כי ממעיט ליה (ה) מיהא טהור אמאי חלים כי קאמרי דחלים תיבא דקא צבי ליה להדיא הב"ע במקצת וכו' לו דרך סביבותיו מתיב ר' ירמיה המפשיט בבהמה ובחיה בטהורה ובטמאה ברקה ובגסה לשטיח כדי אחיה הא יתר מכדי אחיה טהור ואמאי לימא חלים תרגמה ר' אבין ראשון ראשון עושה ניפול מתיב רב יוסף עור שעל הצואר רבי יוחנן בן נורי אומר אינו חבור אמאי הא חלים וקאי אמר ליה אביי אימא סיפא וחכ"א חבור אלא אמר אביי בשומר העשו לנתק מאליו קא מיפליגו מר סבר הוי שומר ומר סבר לא הוי שומר מתיב רבי ירמיה כ'תנור שנשטמא כיצד מטהרין אותו חולקין לשלשה וגורר את המפילה עד

וכשחזר ומופרי הרי הוא כמתלה הלכך לא בטל שמו מעליו: שנקן כו אימול. שהחמיל לנטלו טהור ואפי' שעדיין יש בגדול חמשה על חמשה טפחים שהן שיעור למדרס עור דלמרינן כסוכה (דף ט"ז) הכגד שלשה על שלשה השק ד' על ד' העור ה' על ה': עד שימעיטנו. דלא דמי לטליס דההס קודם קריעה היה שמה טליס ועומדמ להסתכות ונקריעהה בטל שמה הלכך קף על גב דשריירי בני קבולו טומאה טהור מטומאה ראשונה אכל הכא כל שעה שס עור עליו הלכך עד שינטלנו מכשיעור: כי מיעטו מיחא טהור. ואפי' שלא קרקו כולו אללא נחמד מרלשו: דקא לרי לוס להדיא. סודקו לארכו אז לרחו. כרי לזון סדק כמו כרייא דחיי' כפקמיס (דף טז). וכמו גיליא חריסא דמלרי זיקו כנס' ע"ז (דף טז): דרך סביכותיו. דמו לא חלים שפיר: חלים. מחובר ועומד הוא לנשר: ראשון ראשון. הרפושט עשה נפול הוי כנפרש לגמרי דהא אין כסופו לחזור לנשר עור: הא חלים וקאי. דהא לא הפשטו וקאמר דלוי חבור והנוגע בעור כנגד האזר אינו טמא: אל אביי. ואלדמוחבת מדרבי יוחנן בן נורי סייעיה מדרבנן: אלא אומר אביי. אי סכירא לן דחלים דכולי עלמא הוי חבור והכא טמאה משום דלא חלים והוא שעשו ליתק מאליו ו'נשומר העשו לנתק קא מיפליגו מר סבר אפי' לא צביל תורת שומר מיניה כל זמן שלא ניתק: סנור. מחמתו עשו כלי (א) כקדרה ומתלטל וכשנא לקונו מעמידו אלרן ומדביק טיט סביבו ומעבדו וקרי ליה טפילה שמתפלה ומחברה לו פלשטריא נלע"ו: חולקו שלשה. לכלי עממו מנפסיס דאי טליס בגדול טמא דליכא רובא: וגורר אס העפילה. שדיבך עליו שגס היא מחברתו ואפי' שעדיין הוא עומד טהור: עד

שיטה מקובצת

(א) היכי הוי הכי לייגור: (ב) נקב חך דריח דברי: (ג) קמי' ותנו טהורה לענין הכנסת: (ד) המפשיט הראשון שנוגע: (ה) כרי אחיה ואיך: (ו) ולא גזרינן יותר מכדי אחיה פחות מה' ו' ואיחתי כמפשיט: (ז) וכי בין כדי אחיה לפחות מכדי: (ח) רוב נראה לייחוס מכדי: (ט) ויתחפש כסר דכתיב בטלית טבאי מתיב: (י) ואיחתי כמפשיט: (יא) וכי בין כדי אחיה לפחות מכדי: (יב) תנור חתולו עשו כלי קדרה ומיטלטל: (יג) רלמא אלא כדי אחיה תיבא: